

Dage, hvorefter der fra Ministeriet meddeles Generalkommandoen, hvorledes der skal forholdes med at arrestere Skibe paa Nheden. Det vil altsaa sige, at man her i Kjøbenhavn, som er en Søfæstning, og hvor vi have Admiral, Værft og Bagtskib, skal, naar et Skib skal arresteres, sende Bud efter en Artilleriofficer og lade ham arrestere det. Jeg tror, Enhver vil indrømme, at det er et abnormt Forhold. Det er overhovedet en — om jeg saa maa sige — landmilitær Betragtning, der synes mig at ligge til Grund for hele Modstanden; naar jeg hører den høitærede Krigsminister — eller jeg vilde sige Marineminister — faar jeg stadigt det Indtryk — og derfor tager jeg ogsaa stadigt fejl — som om jeg stod overfor den høitærede Krigsminister; men dette finder jeg ikke rigtig. De Herrer ville dog vistnok alle indrømme, at Kampen, naar det en Gang skulde komme til Slag paa Kjøbenhavns Nhed, i ethvert Tilfælde i første Linie maa søres af Skibe, maa overtages af Marinens Skibe og flydende Forter. Om Kampen inde paa Forterne er det derimod, der kan være Tvivl; man kan ikke sende Artilleriofficerer ud for at arrestere Jendens Skibe, det maa besørges af Flaaden. Det, man vil, er, at Artilleriofficerer, naar det gjælder en virkelig Kamp om Kjøbenhavn, skulde sidde inde paa Forterne, medens Sikkerhedstjenesten, Forsvaret, i første Linie skal optages af Stibene og Marinen. Det er ganske vist en bekvem Position for Artilleriet, thi efter al Sandsynlighed ville disse Forter — de have et noget tvivlsomt Nomen — være en meget bekvem Position at holde. Naar man imidlertid under et Angreb paa Kjøbenhavn vil kaste Marinen ud, hvor der er Fare, og blot sitre sig disse Forter for Artilleriet, hvor der maasse slet ingen Kugler komme, forekommer det mig rigtigere at have det hele samlet under Marinen. Den Omhu, at bevare det mindst Daarlige og Farlige for Hærens Artilleri, fattet jeg ikke. Jeg skal dernæst gaa over til de Bemærkninger, der kom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgfreds (Naan). Det ærede Medlem bemærkede, at man efter Regjeringens Plan vilde kunne bemane Flaaden saaledes i Krigstid, at det var tilstrækkeligt at benytte 6 Aargange til Tjeneste i Linien. Hvis det er Tilfældet, kommer vi ogsaa ganske rigtigt til det samme Resultat ved at følge den Plan, som Regjeringen har foreslaaet i Hærsplanen, og som vi her tilføjte at følge; men om det skal lykkes, kommer an paa, om det er tilstrækkeligt at have 2 Aargange Suppleringsmandskab. Det ærede Medlem bemærkede selv, at Besætning-

gen af Flaaden krævede 4 Aargange Lægdsrullemandskab; vi have beregnet 3 Aargange, fordi vi ved at blive ved 6 Aargange troede at kunne hjælpe os med 3 Aargange til, og nu paastaar det ærede Medlem, at man kan hjælpe sig med 2 Aargange; det vil give det samme Resultat. Det forekommer mig imidlertid høist tvivlsomt — men jeg skal bøje mig for Saglundskaben, hvis Regjeringen vil tage Ansvar — om, man til Suppleringsmandskabet blot for de Folk, der blive skudte i Krigen, men ogsaa for dem, der ere døde før Krigen udbryder, kan nøies med 2 Aars Mandskab. Det ærede Medlem gjorde dernæst den Bemærkning, at det efter vor Plan kunde tænkes, at en Trebiedel af Mandskabet kom ind til Krigstjeneste, upvet i 3 Aar. Det er ganske sandt; det kan tænkes, at en Trebiedel af Mandskabet, naar en Krig bryder ud, ikke har været inde i de sidste 2 Aar, saaledes at det altsaa bliver i det 3die Aar, de komme ind — jeg regner ikke Suppleringsmandskabet med — men det kan ogsaa ske efter Regjeringens Forslag. Det er 3die Aargangs Mandskab, hvorom der er Tale, og det er det, Regjeringen vil have indkaldt til 30 Dages Øvelse; men jeg forudsætter, at Krigen kommer forinden disse 30 Dage; da ville altsaa disse Folk ikke have været 2 Gange inde, idet hele Flaaden jo besættes med 3 Aars Mandskab. (Naan: Nei, 4 Aars!) Ja det er ganske vist, at der, hvis vi havde Flaaden besat med 4 Aars Mandskab, vilde komme 3 Aargange ind, som ikke vare øvede mere end 2 Gange. Af disse 3 Aargange Lægdsrulleartillerister har 1ste og 2den Aargang naturligvis været øvet 1 Aar og 2 Aar iforveien, saaledes at der kun er Tale om det 3die Aar. — Den Frygt for „omtrent 6 Maaneder“, som det ærede Medlem dernæst udtrede, fattet jeg slet ikke; thi naar man overhovedet indrømmer, at Udrustning kun kan finde Sted derved, at Representationen bliver enig med Regjeringen om Bevillingen dertil, har det grumme lidet Betydning, hvad der i saa Densende staar i Loven. Det er ganske vist, at man, naar der staar i Loven: „mindst 4½ Maaned“, vil være nødt til at bevillige Penge til disse 4½ Maaneder; men naar man paa alle de andre Punkter kan indrømme Representationen Ret til paa Finantsloven at sætte en bestemt Udrustning i Gang, kan man ogsaa gjerne søie dette Punkt til; thi vil virkelig Representationen ødelægge Øvelserne gennem Nægtelse af Bevillingen dertil, er det overmaade let at gjøre det, hvad enten der i Loven staar 4½ Maaned eller ikke. Naar vi ville ved-